

Legermotoren in het Pas de Calais, Frankrijk, mei 2016

Met een groep van 11 klassieke Legermotoren (5 x BMW R75, 3 x Zündapp KS750, 2 x Chang Jiang en 1 x Dnepr) van Nederlandse en Engelse eigenaren, zijn we van 25 tot en met 29 mei in het Pas de Calais geweest. Dat is de streek waaraan Cap Gris Nez en Cap Blanc Nez liggen, oftewel de streek tussen Calais en Boulogne sur Mer. Die streek staat vol met betonwerken van Duitse makelij. Veel bouwwerken die deel uitmaakten van de Atlantic Wall, en verder landinwaarts lanceerinstallaties voor de V1 en V2, en ook de V3 (die bijna niemand kent). Maar ook een streek die in een vergeten hoek van Frankrijk ligt, en eigenlijk heel mooi is.

Voor de groep van in totaal 22 personen had ik een hotel in Ambleteuse gereserveerd en op woensdag 25 mei druppelden de eerste deelnemers binnen. Het hotel had haar parkeerplaats al voor onze motoren afgezet. Vanwege de stakingen in Frankrijk, waardoor de raffinaderijen waren geblokkeerd, had iedereen voor de zekerheid extra benzine in jerrycans meegenomen. Maar dat bleek achteraf eigenlijk niet nodig.

Op donderdag de 26^e reden we de eerste rit, 's morgens via de kleine weggetjes naar de V3 installatie in Mimoyecques, schuin onder Calais. De V3 was een lange afstandskanon bedoeld om granaten naar Londen te kunnen schieten. De extra vuurkracht, zo was bedacht, zou worden bewerkstelligd door op meerdere plaatsen aan de zeer lange loop zijstukken te plaatsen waar extra springladingen werden ontstoken om op die manier de granaat tijdig extra stuwkracht te kunnen geven. Dan zou de granaat, wanneer deze de loop uit zou komen, een zeer hoge snelheid hebben om Londen te kunnen bereiken. Mooi bedacht, maar het werkte onvoldoende. Te meer daar de Engelsen door middel van luchtverkenning hadden ontdekt dat bij Mimoyecques een groot bouwwerk werd gemaakt, grotendeels ondergronds. En vervolgens werd het op een gegeven moment gebombardeerd. Doordat het grootste deel van het complex ondergronds was (tunnelbouw) was de schade beperkt, maar toch goot genoeg zodat de Duitsers het niet hebben afgebouwd.

Na het bezoek aan Mimoyecques reden we voor een lunch naar Audresseles en na de lunch eerst naar de Cap Gris Nez. Daarvandaan kun je bij helder weer Dover zien liggen, en gelukkig was het heel helder. Dover ligt daar immers maar zo'n 35km vandaan, maar dan aan de andere kant van het Kanaal. Vervolgens reden we naar Boulogne waar net ten noorden van de stad een bunkercomplex stond dat daar door de Fransen rond 1870 was gebouwd. Dit heet het Fort de la Crèche. Nadien is het complex met het oog op de Eerste Wereldoorlog door de Fransen steeds meer uitgebreid en de laatste uitbreidingen werden door de Duitsers in de Tweede Wereldoorlog gemaakt, als onderdeel van de Atlantic Wall en verdediging van de haven van Boulogne. We kregen daar een uitgebreide rondleiding en omdat de rondleiding tevoren was geregeld, mochten de motoren op het terrein staan. En de organisatie vond ons bezoek met al die motoren dusdanig mooi dat we nu op de facebook pagina van het fort komen te staan.

Donderdag zijn we, omdat het mooi weer was, 's morgens naar La Coupole gereden, net buiten Wizernes, vlak bij St. Omer. Dat was een afstand van ongeveer 60km. De TomTom op de "kortste route" gezet en zo kwamen we via de mooiste en kleine weggetjes bij La Coupole aan. La Coupole is een door de Duitsers gebouwd ondergronds complex bedoeld om V2 raketten te assembleren en te lanceren. Gericht op Londen uiteraard. Het grootste deel van het complex zit dus ondergronds, afgedekt door een heel grote betonnen koepel. Vandaar de naam. Maar ook hier kregen de Engelsen lucht van en vervolgens werd het gebombardeerd. De koepel zelf is nauwelijks beschadigd, daar kwam men niet doorheen. Maar de aanpalende gebouwen kregen het wel zwaar te verduren, en uiteindelijk is er niet één V2 gelanceerd. La Coupole is nu een museum en deels gewijd aan ruimtevaart.

Na de lunch in La Coupole reden we naar Eperleques, ongeveer 20km ten noorden van La Coupole. Daar staat Le Blockhaus. Le Blockhaus is een gigantisch betonnen complex waarvan het hoofdgebouw zo'n 70 x 35 meter is, en dan zo'n 20 meter hoog, en ook dan nog een heel stuk onder de grond. Ook dit complex was bedoeld om de V2 te assembleren en te lanceren. Tevens was hier een productiefaciliteit voor vloeibare zuurstof die als brandstof voor de V2 diende. En ook dit complex is gebombardeerd. Het hoofdgebouw is nauwelijks beschadigd. Daar kwamen de zogenaamde Tall Boy bommen niet doorheen. De aanpalende gebouwen zijn wel in ruïnes veranderd, mede doordat die Tall Boy bommen lokaal een kleine aardbeving veroorzaakten waardoor de betonnen muren begonnen te scheuren. Ook dit complex is nooit afgebouwd. De Duitsers kwamen er achter dat V2's

lanceren vanuit bunkers toch geen goed idee was. Te kwetsbaar voor luchtaanvallen door de geallieerden. Met de mobiele lanceerinstallaties had men veel meer succes. Toen we bij Le Blockhaus aankwamen vroeg de beheerder of we na ons bezoek en de rondleiding wat voor hem wilden doen. Dat kwam er op neer dat we met onze motoren voor het hoofdgebouw moesten poseren. Een paar mooie foto's zijn gemaakt. Na dit bezoek reden we weer terug naar Ambleteuse.

Op vrijdag zijn we eerst naar een onderdeel van de geschutsbatterij Todt vlak bij Audinghen geweest. Dit onderdeel lag er nogal verlaten bij. Het geschut is er na de oorlog uitgehaald, Het betonnen bouwwerk staat er nog. Enigszins begroeid, maar toegankelijk. Binnen stonden nog allerlei Duitse leuzen op de muren. Daarna hadden we bij een tot museum omgebouwde batterij van de Batterie Todt afgesproken. Dit museum is een gigantische betonnen kolos waarin ook ooit een geschut in heeft gestaan om Dover en omgeving te kunnen beschieten. Binnen een mooi museum, en ernaast staat een 28cm spoorweggeschut dat ook door de Duitsers is gebruikt om Engeland mee te beschieten. Dat spoorweggeschut is 1 van de nog 2 overgebleven exemplaren. De andere staat ergens in Amerika in een museum.

Na dit bezoek zijn we naar Cap Blanc Nez gereden waar door de opeens opkomende mist Engeland helaas niet meer te zien was. Maar de rit was de moeite waard. En vervolgens zijn we terug naar Ambleteuse gereden om daar het lokale Musée '39 – '45 te bezoeken. En dat bezoek was het laatste van de complexen en musea die we in die streek hebben bezocht.

En de motoren? Nauwelijks pech. Eén van de Zündapps had wat ontstekingsproblemen, een magneet die het minder deed. Maar gelukkig had een andere deelnemer een reserve magneet bij zich en werd het euvel zo verholpen. En daarna had diezelfde Zündapp nog wat carburateurproblemen, maar dat kon onderweg worden opgelost.

Op zondag gingen we weer huiswaarts.

Eric Verbeek